

OF MIKILL VERULEIKI Í EINU

OF MIKILL VERULEIKI Í EINU

Brjálæði sem ofgnótt, brjálæði sem sýn

Þeir kölluðu mig brjálaðan.

Oftar en einu sinni.

Stundum af því að ég hugsaði of mikið.

Stundum af því að ég fann of mikið.

Og stundum einfaldlega af því að ég sá hlutina frá öðru sjónarhorni.

Með tímanum áttaði ég mig á því að brjálæði er oft merkimiðinn sem við setjum á það sem við getum ekki flokkað.

Það er sama tækið og musterið notaði.

Úthluta flokki.

Finna merkimiða.

Breyta manni í minni útgáfu af því sem þú þekktir þegar.

Orðið breytist með öldinni.

Hlutverkið ekki.

Samt er til brjálæði sem sprettur af of miklu næmi.

Af of miklum spurningum.

Af vanhæfni til að sætta sig við yfirborð án dýptar.

Brjálæði er herbergi þar sem hugsunin hleypur hraðar en tungumálið.

Þar sem tilfinningarnar koma allar í einu.

Þar sem hjartað getur ekki lokað dyrum sínum.

Sá sem fer þar í gegn kemur aldrei út óbreyttur.

Því hann hefur séð eitthvað.

Og það sem hefur verið séð verður ekki ósáð.

Margir halda að brjálæði sé andstæða greindar.

Ég er ekki sannfærður.

Stundum eru þau náin skyldmenni.

Stundum er brjálæði greind sem nær sínum ystu mörkum.

Punkturinn þar sem ekki er lengur hægt að halda henni í skefjum.

Þar sem hún sér of margar tengingar.

Of margar merkingar.

Of mikinn veruleika á sama tíma.

Og þegar það gerist dugar tungumálið ekki lengur.

Aðeins bendingin — eða þögnin — er eftir sem ófullkominn þýðandi.

Það er annar helmingur herbergisins.

Séð utan frá er þetta ofgnótt.

Séð innan frá er þetta eitthvað allt annað.

Til er landsvæði sem fáir þekkja.

Það liggur milli ringulreiðar og skýrleika.

Milli sársins og skilningsins.

Milli hruns og endurfæðingar.

Ég kalla það skýrt brjálæði.

Þar verða tengingarnar sýnilegar.

Grímurnar falla.

Smáatriðin fara að tala.

Það er erfitt að útskýra.

Þeir sem aldrei hafa upplifað það halda að það sé ruglingur.

Í sannleika sagt er það öfugt.

Það er ofgnótt skýrleika.

Of mikill veruleiki skoðaður í einu.

Þeir sem lifa í skýru brjálæði eru ekki týndir.

Þeir eru einfaldlega á ferð um staði sem aðrir hafa ekki enn náð til.

Einu sinni heimsóttum við viðskiptavin sem borgaði aldrei á réttum tíma.

Tafir hans skiluðu honum stöðugt aftur á listann yfir gjaldfallna reikninga.

Jafnvel lánstjórinn blandaðist inn í málið.

Hann kom frá Mílanó.

Greinandi.

Rökvísari.

Minna tilfinningasamur.

En viðskiptavinurinn vildi ekki hlusta.

Tíminn leið.

Einn daginn hitti ég hann aftur.

Ég sagði:

„Til hamingju. Nafnið þitt er ekki lengur á vanskilalistanum. Þú ert loksins orðinn eins og allir hinir.“

Hann horfði á mig.

Brosti.

Og svaraði:

„Kæri vinur, líttu aftur. Þótt þú hafir ekki séð mig, þýðir það ekki að ég sé ekki þarna.“

Á því augnabliki skildi ég eitthvað.

Skýrt brjálæði er ekki að sjá það sem ekki er til.

Það er að sjá það sem er til á meðan allir aðrir horfa eitthvert annað.

Ofgnótt og sýn eru ekki tvö herbergi.

Þau eru sama herbergið, og dyrnar sem þú notar ákveða hvaða nafn þú gefur því.

Þeir sem kalla það brjálæði standa fyrir utan.

Þeir eru ekki að lýsa herberginu.

Þeir eru að verja sniðið.

Og sniðið hefur aldrei fyrirgefið neinum að lifa utan þess.

Ferdinando

© Ferdinando Frega. Allur réttur áskilinn. Formlega skráð og verndað samkvæmt höfundarréttarlögum Bandaríkjanna.